

terer som deres udenrigs- og sikkerhedspolitik i verden. Det har da i hvert fald ikke været SF's linje før i tiden, og det kan jeg ikke forestille mig er SF's linje i dag.

Så vi skal være med, vi skal ind og have indflydelse, og vi skal have en så stærk forhandlingsposition som overhovedet muligt.

Som fru Charlotte Antonsen var inde på, er der også sket en afklaring mellem WEU og NATO. Der er ikke de spændinger længere imellem USA og NATO-landene i Europa. Så vi er ved at udvikle det, vi kan kalde den europæiske søjle i NATO-samarbejdet. Men dér må vi da med.

Men det kan være, vi står i den situation, når regeringskonferencen er ovre, at man har besluttet sig til at nedlægge WEU. Det er der ingen der ved endnu. Men det er der jo meget der kan tyde på, idet Traktaten udløber i 1998. Jamen så bliver det forsvarspolitiske samarbejde jo 100 pct. placeret i EU-samarbejdet. Jeg siger ikke, det sker. Jeg siger bare, at vi ikke kan udelukke muligheden, og derfor må den danske udenrigsminister og den danske regering da have mulighed for at få indflydelse på det.

Så det, vi advarer imod, er, at vi låser os fast i forbeholdene, låser den danske forhandlingsposition fast. Det synes vi vil være synd. Det vil ikke gavne danske interesser, og derfor appellerer vi til, at når vi har den offentlige debat, lægger vi de her ting ærligt frem, siger, at vi har forbeholdene, og dem skal den danske befolkning tage stilling til, men så går vi i gang med regeringskonferencen. Vi vil gerne have indflydelse på resultatet, og så må den danske befolkning få lov til at stemme om det slutresultat, vi når til sin tid.

Det samme gælder også andre områder i Maastricht-Traktaten, som skal op på regeringskonferencen, og dér mener vi også, at vi skal være i stand til at få direkte indflydelse på slutresultatet.

Der er nogle, der siger, at samarbejdet om Den Økonomiske og Monetære Union ikke vil komme op i forhandlingerne. Det er vi fra konservativ side ikke så sikre på. Vi tror ikke, at det, man har aftalt i tredje fase, og det, som vi har taget forbehold over for, nødvendigvis vil være det, man skal køre videre med. Vi mener, at det kan være meget sandsynligt, at man er nødt til også fra dansk side at gå aktivt ind i drøftelserne om, hvordan ØMU'ens tredje fase i virkeligheden skal være.

Det er da ikke sikkert – det synes vi i hvert fald ikke i mange partier – at det var det bedste

resultat, man nåede i Maastricht med ØMU'ens tredje fase. Vi er tilhængere af, at vi skal videreudvikle det økonomiske og det monetære samarbejde, men vi vil da gerne have indflydelse på det, hvis den mulighed opstår, at tredje fase måske skal se lidt anderledes ud, og her kunne vi da godt forestille os i stedet for at lave en europæisk valuta, så at man kom til at køre med en trettende valuta på lige fod med de nationale.

Men det vil jo vise sig, om det bliver et emne, som får stor betydning. Det eneste, vi ved, er, at fra 1992 og til i dag er der i hvert fald sket så store ændringer på det monetære område, at der er problemer. EMS'en er brudt sammen, og derfor bliver det i hvert fald nødvendigt at tage fat på nogle af de her ting.

Det samme er spørgsmålet om det retlige og det indre samarbejde, og jeg håber ikke, at hr. Steen Gade bliver fornærmet over, at jeg taler politik, men jeg mener faktisk, at det er vigtigt, at vi trækker de ting frem i den offentlige debat.

Vi mener også, at der er sket nogle realitetsændringer i den politiske hverdag siden 1992. Det er da ikke så længe siden, at vi havde en stor diskussion her i Folketinget om Danmarks observatørstatus i Schengensamarbejdet. Den har vi fået, og den har vi haft, og regeringen har søgt observatørstatus, fordi der er sket nogle ændringer, som vi er nødt til at forholde os til. Det var ikke situationen i 1992, men det er altså situationen i 1994. Og vi må også forudse, at der skal ske ændringer efter 1996 i det retlige samarbejde. Det er nødvendigt, at vi får udbygget et tættere politisamarbejde i Europa, hvis vi skal bekæmpe den grænseoverskridende kriminalitet. Det tror jeg alle er enige om. Vi ved ikke endnu, hvordan formen skal være, men det er noget af det, man kan komme til at diskutere i forbindelse med regeringskonferencen.

Så er der alle de andre spørgsmål, som vi ved kommer op, og som vi mener det er vigtigt at vi får frem i den offentlige debat. Det er spørgsmålet om de store landes indflydelse og de små landes indflydelse. Her skal der ikke herske tvivl om, at vi mener, at EU-samarbejdet er et samarbejde mellem selvstændige lande, men det er derudover også et samarbejde, hvor man må udvise særlig demokratisk respekt over for de små lande, så de små lande har forholdsvis større indflydelse, end deres befolkninger giver ret til.

Det er meget vigtigt, mener jeg, for det europæiske samarbejde, at man holder sig det for øje. Ligesom man i USA i kongressen har to se-